

HEERLIJK WONEN
IN EEN
NATUURLIJKE
OMGEVING

Column Barbara Driessen

Bankgeheimen

Met de aanschaf van een nieuwe bank en met weemoed terugkijkend naar een trouwe onderdaan, schrijf ik deze keer een ode aan mijn tweezits, gezien vanuit haar zitvlak.

Twintig jaar ben ik haar trouwe onderdaan geweest. Samen hebben we vele avonturen beleefd en menige uitdaging doorstaan. Ik had niet verwacht dat ik zo aan mijn einde zou komen. Afdankt worden, uit elkaar gereten, delen van mij verscheurd achtergelaten bij het grof vuil. Mijn laatste uren als bank waren werkelijk afschuwelijk. Er werd ruw aan me getrokken, mijn kussens werden opengesneden, het mes maakte diepe wonden. Een zaag probeerde mij te ontdoen van mijn stevige draagkracht. Ik werd grof gekleineerd.

Ik bood weerstand, dit kon ik niet laten gebeuren na mijn trouwe dienstjaren. Hoe kon de vrouw, wier steun en toeverlaat ik al die jaren geweest ben, zo wreed zijn?

Mijn vel werd afgestroopt, ik doorstond hevige pijnen, mijn banden werden doorgesneden terwijl ik haar hoorde zeggen: die banden kan ik nog hergebruiken. Er was voor mij een sprankje hoop dat delen van mij, mijn DNA, zouden voortbestaan

Ik zou worden opgehaald. Gewoonweg vervangen. Mijn dienstjaren zaten er op. Plaatsmaken voor de nieuwe generatie. Ik wacht, maar nog steeds ben ik te breed en neem teveel ruimte in om door de deur van dit oude huis te kunnen.

Het gruwelijkste zou me niet bespaard blijven. Mijn bezeten vrouw kwam aanlopen met een bijl, liet die wreed op me neerkomen terwijl mijn botten kraakten. Er vlogen een paar splinters Maar behalve een enkele kreunen bleef ik waardig overeind.

Ik hoorde haar telefoneren. Er kwam een man. Brede schouders. Na een aantal flinke hamerkappen bood ik geen weerstand meer .

Waardig zakte ik ineem.

Maar mijn bankgeest bleef overeind. Zweefde in de ruimte. Tot ze me kwamen halen. Drie dagen heb ik daar nog gelegen. De vrouw kwam regelmatig kijken naar mijn stoffelijk overschot. Om afscheid te nemen denk ik. Want stof had ik voldoende verzameld, in alle opzichten. Ik kan er een boek over schrijven....

HEERLIJK WONEN
IN EEN
NATUURLIJKE
OMGEVING

Na drie dagen kwamen de mannen.

Met plastic en doeken want het regende. Ze dachten me aan te treffen als bank. De in stukken geslagen resten wilden ze niet. Maar mijn bazin liet toen merken dat ze wel degelijk de baas was. Ik hoorde haar zeggen: nou, dan nemen jullie die nieuwe bank maar weer mee want afspraak is afspraak.

Krachtig van haar! De mannen keken elkaar aan en zwichtten voor het optreden. Ik voelde me trots tot in mijn kernhout, mijn vrouw kwam voor me op!

Vier armen namen me mee. Alsof ik een misdadiger was en in de boeien werd geslagen. Hardhandig werd ik in een aanhanger gesmeten. Mijn geraamte brak, alle banden werden verbroken.

Maar mijn herinneringen neem ik mee. Al zal ik belanden op de brandstapel, energie gaat niet verloren.

Twintig jaar dienst....verhalen die ik graag prijs geef. Ik heb alles van onderaf mogen meemaken, ben getuige geweest van liefde, eenzaamheid en vooral van harmonie. Ik heb me van mijn zachte kant getoond.

Dit nemen ze mij nooit meer af.